

FIATAL SZEGEDI KÖLTŐK

Esti szonett

Közeleg az éj. Elfekszem most hanyatt.
Csukott szemekkel s Reád gondolok.
Bennem zenélnek elkopott sorok
S e naptól csupán egy-két lom maradt.

És holnap? Reggel furcsa ébredés.
A déli zajban kábító csömör.
Bús délutáni láz. Verses gyönyör.
És este? Lázás álom. Halk, mesés.

És fájni fog, hogy ismét nélküled
Suhant el egy-két fájó álmodás.
És nem hozott szemedből mély tüzet,

bár áhítom. S a várás oly csodás.
Már este van. Lehull a fénybrokát.
S kihörpintem a vágyak hús borát.

Faragó Jenő

Vörös István halálára

Pista, a fájó hír belémcsapott
és jajgatott, meghalt huszonhat éved;
hamar becsuktad földi ablakod,
hogy szárnyat adj a hívó messzeségnek.

Műved egész, utolsó alakod
halálod perce adta át a mélynek.
Bronz arcodon már fényesség ragyog,
de lassan úr lesz rajta az enyészet.

Pista, hát nem szövünk már többé tervet
és nem hallgatjuk együtt majd a versek
legszebbjeit? Arcod már nem vidám.

S utolsó versed, mely halálba dermedt,
száz, égi, tiszta, angyalarcú gyermek
fújja utadra zengő trombitán...

1947 március 31.

Takács István